

rain, saa er for mig Intet klarere, end at de Indskrænkninger, som den almindelige Lovgivning har gjort i dette bestemte Diemed, falde bort, naar dette Hensyn falder bort. Vil man sige, at dette ikke er noget rigtigt Udgangspunkt, at det ikke alene er dette Hensyn, som har bestemt Forholdet, at det ikke er denne almindelige Lovgivning, udflydende fra dette Hensyn, hvortil Statens Interesse knytter sig, men at det er en Servitut, en vedvarende Rettighed, der er bleven erhvervet, saa svarer jeg — og jeg siger ikke for Meget ved at udtale det —, at det er en Sætning, der gennem Aarhundreder har gjort sig gjældende i enhver civiliseret Lovgivning, ved Juristernes Forhandlinger, ja jeg kan næsten sige gennem den almindelige Bevidsthed, at en Servitut maa falde bort, naar den Ting ophører at eksistere, for hvis Skyld Servituten er paalagt. Tænk Dem, mine Herrer, hvilkensomhelst Servitut, knyttet til en Ting, og at denne Ting forgaaer; De ville ikke i noget Dieblis være i Tvivl om, at, naar Tingen er forgaaet, falder Servituten bort. Vælg, hvilket Exempel De ville! Lad os tage det Exempel, at en Eier af en Veirmølle, ved at afhænde Stykker af sit Terrain, har paalagt dem, som have kjøbt dem, at de for Bindfangets Skyld kun derpaa maae opføre Bygninger af en vis Høide, men at han nedlægger sin Mølle og sælger sit Terrain til en Jernbanes Anlæg. Vil det da kunne falde nogen af de Herrer ind at mene, at den tidligere Eier af Veirmøllen, eller istedetfor ham Eieren af Jernbanen, hvad der nu er foreslaaet med Hensyn til Kommunen, skulde kunne fordrø et Vederlag af de vedkommende Eiere, for at de skulde kunne faae Lov til at bygge høiere, end de kunde tidligere i Medhold af Servituten? Det Samme maa gjælde i Forholdet til Staten som i de privatretlige Forhold, thi man vil da ikke sige, at Staten skulde være bedre stillet, eller skulde have større Ret ligeoverfor Borgerne end den ene Privatmand overfor den anden? Nei, ganske det Modsatte er Tilfældet! Naar en saadan Servitut stiftes mellem Mand og Mand, kan man være vis paa, at Hver sørger for sine Interesser, og er den ikke stiftet ved et

Contractforhold, har der i alt Fald fundet en Skjodesløshed Sted, saaledes at Mangel paa Indsigelse i lang Tid har bevirket, at Servituten er paalagt, men Staten gjør kun Sigt af Nødvendighed, for Statens og altsaa ogsaa for Borgernes Skyld. Skulde man da antage, at en saaledes stiftet Servitut skulde vedblive udover den Nødvendighed, der har bragt Staten til at paalægge den? Jeg kan ikke forstaae, at man kan forsvare denne Anstuelse. — Jeg sagde, at Mindretallene fuldkomment have godtgjort alt dette, men det er ogsaa klart nok, hvad den ærede Ordfører anførte, at der i alt Fald ikke fra hans Side var Anledning til at fremkomme med Grindringer imod de Grunde, hvorpaa Fleertallet, hvis Ordfører han ogsaa er, har støttet sin Mening. Forinden jeg imidlertid gaaer over til at berøre de af Fleertallet anførte Grunde, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Regjeringsudkastets Motiver, og jeg føler mig netop forpligtet til nu at gjøre dette, da den høitærede Krigsminister saa stærkt udtalte sig imod, at man opgav dette Vederlag. I Motiverne siges der, at Regjeringen „paa den anden Side“ — det vil sige i Modsetning til Expropriationsfordringen — „finder, at der ikke er tilstrækkelig Tøie til at lade de tilfældige nuværende Eiere af Grundene alene tilflyde Fordelen ved Afsløsningen af Indskrænkninger, ved hvis Paalæg i sin Tid de daværende Eiere ere holdte skadesløse af Staten“. Der ligger i Grunden et dobbelt Argument heri. Det Første er, at de tidligere Eiere have faaet Skadesløsholdelse, men herom skal jeg slet ikke tale, da det, som det forekommer mig, under den stedsundne Debat klart er viist, at Oplysningerne med Hensyn hertil ere meget løse, og at der i alt Fald er Mange, som ikke have faaet denne Skadesløsholdelse. Derimod er det klart, at den Paastand, at der ikke er Grund til uden Vederlag at give de „tilfældige“ Eiere en saadan Afkomst, har haat en vis Indflydelse paa Anstuelserne, men jeg troer ikke, at man kan lægge nogen Vægt derpaa, thi det ligger i alle saadanne Forhold, at det bliver de tilfældige Besiddere, der komme til at faae Nytte af slige Forandringer. I det man siger, at de tilfældige Eiere ikke skulle